

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ δρ. 8,— Ἑτησίᾳ φρ. 10,—

Ἑξαμηνίῳ 4,50 Ἑξαμηνίῳ 5,50

Τριμηνίῳ 2,50 Τριμηνίῳ 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθῆναις, 3 Σεπτεμβρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 40

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Ὁ «ἔγερτος ἀήρ», ὁ ὁποῖος ἐκίνηε τὴν μηχανὴν τοῦ ἀεροπλάνου τοῦ Ἀβραὰμ Οὐῆζων, ἐξηγελήθη καὶ ἡ μηχανὴ ἐσταμάτησεν ἀποτόμως. Τὸ ἀεροπλάνον τότε ἤρχισε νὰ πέσῃ. Αἱ πτέρυγές του ἐσηκώθησαν ὀρθαί καὶ τίποτε δὲν ἀνέκοπτε τὴν ὁρμὴν τῆς πτώσεως ἐκείνης. Οἱ τρεῖς ἀκούσιοι ἐπιβάται, ἐντρομοὶ, κατήλθον εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν καὶ ἤρχισαν νὰ κινῶν εἰς τὴν τὴν τὴν τοὺς μοχλοὺς. Ὁ Νικόλας Καρακάς εἰσέρχεται τότε εἰς τὸν θαλάμικον, ὅπου ὑπῆρχεν ἑνὰς τροχὸς ἀγνώστου χρήσεως. Τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν στρέφει.

Παρέρχονται δύο δευτερόλεπτα.
Δὲν ζοῦν πλέον ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν.
Τοῦ ἀεροπλάνου ἡ πτώσις ἐξακολουθεῖ.

Ναί, ἐξακολουθοῦν νὰ καταβαίνουν, ἀλλ' ἡ κατάβασις αὐτὴ ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνεται μαλακωτέρα.

Τὸ ἀεροπλάνον κλονίζεται, σείεται, ταλαντεύεται ζωηρῶς, στρέφεται περὶ ἐαυτό.

Ἀλλ' ἡ πτώσις γίνεται τώρα μὲ κάποιαν βραδύτητα.

Τί συνέβη;

Πρέπει ἐξάπαντος νὰ τὸ μάθουν.

Ὁ Νικόλας Καρακάς σταματᾷ τὸν τροχὸν καί, μὴ δυνάμενος ἀπὸ τὴν μεγάλην του συγκίνησιν νὰ ἐμίλησῃ, νεύει εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ἐπάνω εἰς τὸ δῶμα.

Ἀνέρχονται πάλιν τὴν κλίμακα, ἀλλὰ μόλις ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ ἀνοίγμα, ἀπότομος κλονισμὸς ἀνατρέπει καὶ τοὺς τρεῖς ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

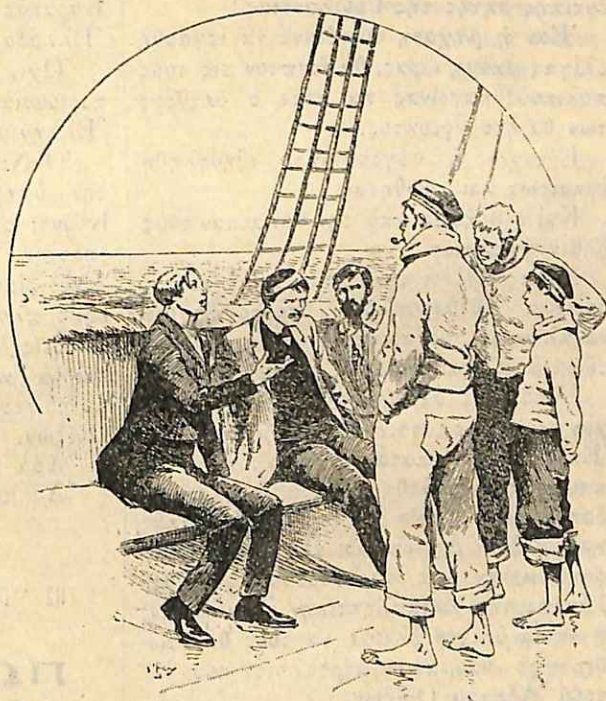
Σηκώνονται καὶ βλέπουν τότε ὅτι ἡ κατάβασις τῶν ἐτελείωσε.

Ἐσώθησαν ; . . . Μὲ τὸν χειρισμὸν ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐξετέλεσεν ὁ Νικόλας Καρακάς, αἱ πτέρυγες τοῦ ἀεροπλάνου, αἱ ὁποῖαι εἶχον σταθῇ ὀρθαί, ἀνέλαβον τὴν ὀριζόντιον θέσιν τῶν καὶ ἀκίνητα σάσαι, ἐσηκράτισαν καλὸν ἀλεξίπτωτον, τὸ ἐπὶ οὐδὲν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέκοψε τὴν ταχύτητα τῆς πτώσεως.

Ἡ σωτηρία.

Τώρα ἡ συσκευή πλέει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὑποβασταζομένη, ὡς πελωρία σχεδία, ἀπὸ ἀρκούντως ἰσχυρὰ κύματα.

Εὐρίσκονται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ

«Εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου...»
(Σελ. 318, στ. α'.)

ζοῦν. Ζοῦν, καὶ εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς τετάρτου μιλίου, ἐμφανίζεται ἑν ἱστίον... Εἶνε μία μεγάλη γολέτα, ἡ ὁποία τρέχει πλησίον πρὸς τὸ μέρος των.

Ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα τοῦ καταστρώματος ἀρχίζουν τότε νὰ φωνάζουν (*), νὰ κάμνουν σημεῖα κινδύνου.

Ἀραγε τοὺς εἶδαν, θά τοὺς ἴδουν ; . . .

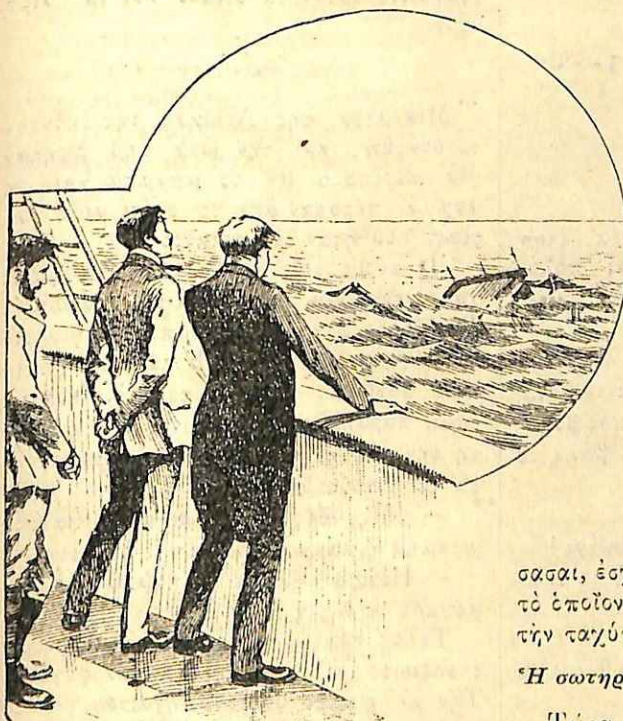
Μίαν στιγμὴν ἀμφιβάλλουν.

Τὸ ἱστιοφόρον τῶντι πλαγιάζει πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ φαίνεται ἐτοιμὸν νὰ λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν.

Ἀπελπίσια κυριεύει τοὺς τρεῖς δυστυχεῖς ναυαγούς, ἀλλὰ γρήγορα ἡ γὰρ τῶν ἀναγεννᾶται.

Τοὺς εἶδαν καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτούς. Ἐσώθησαν !

(*) Ἡ εἰκόνα προηγουμ. φύλλου σελ. 309.

«Μὲ δακρυσμένα μάτια κοιτάζουν...»
(Σελ. 318, στ. α'.)

Μετά είκοσι λεπτά της ώρας, εύρισκονται επί του καταστρώματος του πλοίου, περικυκλωμένοι από ανθρώπους με τραγιά, ήλιοκαή άλλα συμπαθητικά πρόσωπα, οι οποίοι τους όμιλούν εις γλώσσαν που δεν την έννοούν.

Εύτυχως, ο πλοίαρχος γνωρίζει ολίγα αγγλικά.

Μανθάνουν τότε ότι το πλοίο, το όποιον τους έσωσε, είναι δανική φαλαινοθήρις, μεταβαίνουσα εις το Γκόταμπ, επί της ακτής της Γροιλανδίας, όπου θα έφθανε το έσπερας.

Το αερόπλοιο του ιατρού Ουίξων τους είχε φέρει ολίγον κάτωθεν του έξηκτου παραλλήλου, παρά την είσοδον του πορθμού του Δάβις, όχι μακράν της δυτικής ακτής της Γροιλανδίας!

Εάν η μηχανή συνέβαινε να έρρασθαι ολίγας ακόμη ώρας, θα έπιπτον εις τους πολιτικούς παγώνας και τότε ο έλεος των θα ήτο άφροντος.

Εύτυχως ο «ύγρος άηρ» έξηγλήθη εγκαίρως και έσώθησαν.

Και ή βοήθεια από την θάλασσαν τους ήλθεν εγκαίρως.

Μόλις τρέντι εγκατέλειψαν το κατάστρωμα του αερόπλοίου, τουτού ήρχισε να κίνη με το άριστέρον πλευρόν και τώρα βυθίζεται βραδέως εις τα κύματα.

Από τους αεραγωγούς, οι όποιοι είχαν μείνει ολάνοικτοι, εισήλθον νερά. Έκτος τούτου, κατά την σύγκρουσιν της πτώσεως, έθραύσθησαν αι πτέρυγες. Με δακρυσμένα μάτια ο Νικόλας Καρακάς και οι δύο Αμερικανοί κυτάζουν έξασανίζομένην εις τας άβύσσους της θαλάσσης την καταπληκτικήν ανακάλυψιν, ή όποία ύλινον έλειψε να τους θανατώσιν, — το θαυμάσιον αερόπλοιο του ιατρού Άδραμ Ουίξων.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τρεις μήνας βραδύτερον, οι τρεις άνδρες επέστρεφον άθρόύως εις την Άμερικήν.

Εις αυτό το διάστημα είχαν μάθαι ποίαν συγκίνησιν είχε προξενήσει ή μυστηριώδης εξαφάνισις του Νικόλα Καρακά, την φοβεράν κατηγορίαν, ή όποία τον έβάθυνε, τας άνωφελείς έρεύνας αι όποιαι είχαν γίνει, προς άνεύρεσίν του, και τέλος την άπαλλαγήν του, χάρις εις έπιστολήν, την όποιαν ένας φίλος του ιατρού Ουίξων, ταξειδεύων τότε, είχε λάβη ένα μήνα μετά τον θάνατόν του.

Εις την έπιστολήν ένεικνεν, ο σοφός έφευρέτης άνεκόινου ότι, μετά την αίφνιδίαν εξαφάνισιν του αερόπλοίου του, καρπού δωδεκαετών κόπων, βλέπων έαυτόν κατεστραμμένον, άπηγγονίζετο μόνος του, ή ύποκύνει.

Κατηγόρει συγχρόνως επί κλοπή και άποπειρά ληστείας τον πρώην ύπηρέτην του Τζών Κέτ και ένα φίλον του ύπηρέ-

του τούτου, γενομένη την ίδίαν ένεικνεν νύκτα της 14 Μαΐου.

Όσον διά τον έλληνα ύπηρέτην του Νικόλαν Καρακά, παρεκάλει τον Θεόν να του φεισθή, ώστε ο θάνατός του να μην είναι πολύ βραδύς και πολύ φρικώδης. Τόσο μόνον.

Πρίν αυτοκτονήσει, ο ιατρός έφρόντισε να κάυση όλα τα έγγραφα και όλα τα σχέδια, τα όποια είχαν, ως έμαρτύρει σωρὸς τέφρας, εύρεθείς εις την έστίαν του έργαστηρίου του.

Απονήκτων λοιπόν έπερνε μαζί του, εις τον τάφον, το μυστικόν της μεγάλης του ανακαλύψεως.

Τι άπέγεινεν ο φίλος μας Νικόλας Καρακάς; Έπέστρεψεν άρά γε εις την Ελλάδα;

Όχι, διότι δεν άπέκτησεν ακόμη την περιουσίαν, την όποιαν όνειροπολεί κάθε Έλλην μεταναστεύων εις Άμερικήν.

Ο Νικόλας Καρακάς προσελήθη εις την ύπηρεσίαν του μηχανικού Κύρου Κούντ, ο όποιος εγκατεστάθη εις μίαν έπαυλιν, πλησίον του Πιττσβούργου.

Έκεί διατρίβει τον περισσότερον καιρόν και ο πλοίαρχος Χάρρυ Τζήνσον. Και οι τρεις δε καταγίνονται να έπιστηθούν και να κατασκευάσουν κάτι παρόμοιον με το αερόπλοιο του μακαρίτου Άδραμ Ουίξων.

Άρά γε θα το κατορθώσουν; Άς το έλπίσωμεν!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ»

ΠΩΣ, ΠΩΣ;...

Η Καίτη λέγει:

— Πώς ή Λιλίκα;...

Η Λιλίκα λέγει:

— Πώς ή Καίτη;...

Είνε άδελφούλες, ή μία έννέα έτών και ή άλλη έπτά. Άγαπιούνται πολύ, αλλά και ζηλεύονται λιγάκι και ξεσνερίζονται.

Η Καίτη έξαφνα είναι λίγο συναχωμένη και ή μαμμά της της λέγει να βάλι το κόκκινο φόρεμα, που είναι κάπως βαρύτερο. Η Καίτη όμως έννοεί να βάλι το μπλέ της, και ως κρυώσει.

— Μπα! πώς ή Λιλίκα;

— Μα ή Λιλίκα δεν έχει συνάχι!

— Δεν πειράζει, παίρνω και το έπανωφοράκι μου.

— Πολύ καλά!

Το άκουει όμως ή Λιλίκα και θέλει να πάρη κι αυτή το δικό της.

— Μα γιτ σένα είναι περιττό.

— Μπα! πώς ή Καίτη;

Η Καίτη άντιγράφει από το φιγουρίνι ένα σχέδιο για πετοστάκια. Η Λιλίκα

θέλει καλά και σώνει να κάμει, το ίδιο.

— Μα έσύ είσαι μικρή, δεν ξέρεις;...

— Μπα! πώς ή Καίτη;

Η Λιλίκα ψευτογωργαρίζει με χρωματιστά μολύδια. Η Καίτη, σάν μεγαλύτερη, κάνει αληθινή ιγνογραφία. Σε λίγο όμως βαριέται τη σοβαρή δουλειά και θέλει να παίξει κι αυτή με χρωματιστά μολύδια.

— Τ'είν' αυτά; μωρό έγεινες πάλι;

— Μπα! πώς ή Λιλίκα;

Στόν περίπατο, ο μπαμπάς πιάνει από το χεράκι τη Λιλίκα. Η Καίτη ζηλεύει και θέλει κι αυτή.

— Στάσου, της λέγει ή μαμμά της.

Ο μπαμπάς δεν μπορεί να σάς σέρνι και τες δύο. Σένα σε κρατώ εγώ.

— Μπα! πώς ή Λιλίκα;

Ο μπαμπάς θυμώνει και τους φωνάζει:

— Έ! μα το ξέρετε πώς είσθε πιό άνυπόφορες;... «Πώς ή Καίτη;» από δω. «Πώς ή Λιλίκα;» από εκεί. Άλλο δεν άκούω όλη την ήμέραν! Θα πάψετε επί τέλους; Έσύ, Καίτη, σά μεγαλύτερη, πρέπει να ύποχωρής.

— Μπα! πώς ή Λιλίκα; άπαντά κατὰ την συνήθειά της ή μεγαλύτερη. Άς ύποχωρή αυτή που είναι μικρότερη.

— Μπα! πώς ή Καίτη; φωνάζει ή Λιλίκα με πείσμα. Άδελφάδες έμναστε, ό,τι κάνει ή μία θα κάνει κι ή άλλη.

— Βέβαια! έπιδοκιμάζει ή Καίτη.

Ο μπαμπάς, ή μαμμά, δεν μπόρεσαν να κρατήσουν τα γέλια γέλασαν και τα κοριτσάκια και το ζήτημα έμεινε άλυτο. Τά πώς και πώς, τα μπα και μπα, έξακολουθούν να δίνουν και να παίρνουν.

Μία μέρα, της Λιλίκας της έπόνεσε το δοντάκι, και την ώρα που βγήκαν για περίπατο με το μπαμπά και τη μαμμά, πέρασαν από το σπίτι μιας κυρίας, που ήταν όδοντοιατρός.

Η κυρία είδε το δοντάκι, το βρήκε χαλασμένο και άρχισε να το καθαρίζει. Του έβαλε έργαλεία, μπαμπάκια, γιατρικά, μην τα ρωτάτε. Η καίμενη ή Λιλίκα πονούσε, φώναζε, τσίριζε, έλαιγε σιγά, παρακαλούσε, ύμωνε. Και ή Καίτη την έβλεπε γλωμή και δακρυσμένη, σά να πονούσε κι αυτή.

— Ίδές, ιδές! είπε σιγά - σιγά στο μπαμπά ή μαμμά κλαίει κι ή Καίτη.

— Βέβαια! έκαμε ο μπαμπάς με χαμόγελο πώς ή Λιλίκα;...

Τέλος πάντων το όδοντοδό καθάρισμα έτελείωσε κι έτοιμάσθηκαν να φύγουν. Την άλλη μέρα θα ξαναπήγαιναν για το βούλωμα του δοντιού... Έξαφνα όμως ή Λιλίκα, — από κακία; από καλοσύνη; ποίος το ξέρει πιά! — κάτι θυμήθηκε.

— Και ή Καίτη είπε, έχει ένα δόντι,

χαλασμένο. Δεν πρέπει να το βουλώσιν κι αυτή;

— Μπα! έμένα δεν μου πονάει! φώναζε με τρόμο ή Καίτη.

— Μα μπορεί να σου πονήσει... να χαλάσιν και άλλα είπε ή κυρία όδοντοιατρός για να το ιδώ.

— Όχι, εύχαριστώ!... Δε θέλω!...

Και ή Καίτη έσφιγγόκλεισε το στόμα της. Που να τάνοιξη!

— Καίτη! δεν τρέπεται; της φώναζε ο μπαμπάς. Άνοιξε γρήγορα το στόμα σου να σε ιδώ ή κυρία!

— Έγώ δε θέλω βουλωμένα δόντια! είπε ή Καίτη.

— Μπα! και πώς ή Λιλίκα;

— Μα θα μου πονήσει έτσι και θα φωνάζω;

— Μπα! και πώς ή Λιλίκα;

— Και θα μου βάλουν μέσα αυτό το έργαλείο;...

— Μπα! και πώς ή Λιλίκα; Άδελφάδες δεν είσαστε; Ό,τι κάνει ή μία, θα κάνει κι ή άλλη! Έμπρός!

Η Καίτη έγεινε κατακόκκινη. Και χωρίς άλλην άντίστασι, άνοιξε το στόματάκι της και στάθηκε να της κάμει ή κυρία ό,τι ήθελε.

Αυτό όμως δεν της έσωσε μόνο το χαλασμένο δόντι και άλλα που κινδύνευαν, αλλά της έγεινε και μάθημα. Απὸ την ήμέρα εκείνη δεν έτόλμησε να ξαναπή «πώς ή Λιλίκα.» Κι έπειδή ή Λιλίκα έκανε πάντα κατὰ το παράδειγμα της μεγαλύτερης, έπαυσε κι αυτή να λέγει «πώς ή Καίτη.» Έτσι το σπίτι ήσύχασε από τα αιώνια μπα και μπα, πώς και πώς, κι ή καλές άδελφούλες άγαπιούνται τώρα πολύ, αλλά χωρίς να ζηλεύονται και χωρίς να ξεσνερίζονται καθόλου. Η σχεδόν καθόλου, γιατί καμιά φορά, έκτάκτως, ξαναθυμούνται τα παλιά. Μ' αυτό δεν είναι τίποτε... ΓΡ. Ε.

ΕΞΟΧΑΙ

— 9 —

Και παιδα δεν έρει την Πεντέλη με το μαριμάρινο βουνό, που λίγο άκόμα, λίγο θέλει νάφθανε κι ως τον ούρανό;

Τά δάση εκεί πυκνά, παρθένα νερά τρεχούμενα πολλά, σε ποταμάκι χύνεται ένα κι άλλο α' τα δένδρα άργοκυλά.

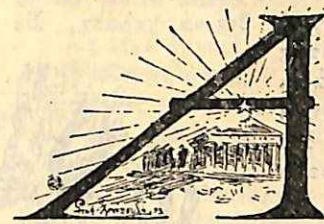
Και γύρω 'ς τα φυτά, π' άνθίζουν πέρα 'ς άμέτρηταις μερίε, κοίμαρα όλούθις κοκκινίζουν 'ς τις έακουσμένες κοιμαριές.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Άγαπητοί μου,

Γεράσιμου Μαρκορά. Είς το άγγελμα, ήκουσα πολλούς να λέγουν με λύπην και έκπληξιν: «Μπα! έξοσε λοιπόν ο Μαρκοράς;» Ναι, ο Μαρκοράς έξοσεν ως προχθές, άλλ' οι νεώτεροι δεν είχαν άδικον να το άγνοούν. Ητο πρό πολλού λησμονημένος. Υπεροδοχικοντούτης, έμόναζεν εις την Κέρκυραν, πότε εις την έξοχην και πότε εις την πόλιν, με την ένλεκτν συντροφίαν ολίγων μόνον συγγενών και φίλων. Είς το πολύ κοινόν δεν έδιδεν, όπως άλλοτε, σημεία ζωής. Είχε παύση να εκδίδη βιβλία, να δημοσιεύη ποιήματα εις τα περιοδικά, νικούεται ως ζωντανός. Και οι νεώτεροι τον είχαν δια πεθαμένον. Ός άνθρωπον όμως, όχι ως ποιητήν. Διότι ο ποιητής Μαρκοράς έζη, ζή και θα ζή αιώνιος. Κανείς από τους σχετιζομένους έπισεδήποτε με τον νεοελληνικόν Παρνασσόν, δεν άγνοεί το ένδοξον όνομά του και το θαυμάσιον ποιητικόν έργον του. Ο Γεράσιμος Μαρκοράς, του όποιου προχθές μάς άνηγγέλθη ο θάνατος, ύπάρχει με ταξυ των μεγαλητέρων Έλλήνων ποιητών.

Κερκυραίος, από μεγάλην και πλουσίαν οικόγένειαν, έζησε πάντοτε ως ιδιώτης. Μετά το πέρας των σπουδών του, άφιερώθη εις την καλλιέργειαν της ποίησης και εις την καλλιέργειαν των κτημάτων του. Νεώτατος έγνωρίσθη με τον Σολωμόν, ο όποιος, ως γνωστόν, εις την Κέρκυραν έζησε τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Είς την ποίησιν, ο μεγάλος Ζακύνθιος έγεινεν ο διδάσκαλος του μεγάλου Κερκυραίου. Ο Γεράσιμος Μαρκοράς άνήκει εις την Σχολήν του Σολωμού. Οι περισσότεροι άλλως τε και οι καλλίτεροι από τους Έπτανησίους λογίους εις την Σχολήν αυτήν έμαθήτευσαν τότε. Ηκολούθησαν δηλαδή και έφήρμοσαν τας περί γλώσσας και τέχνης ιδέας του Σολωμού. Αυτό ίσα-ίσα που κάμνουν και οι σημερινοί δοκιμοί ποιηταί, όχι πλέον της Έπτανήσου, αλλά όλης της Ελλάδος. Διότι αι ιδέαι αὐταί, δοκιμασθεΐσαι από τον κατοόν, άπειλόγησαν αι όρόθεραι. Ο Μαρκοράς, ο άριστος μαθητής, έγεινε κατόπιν διδάσκαλος. Σήμερον τον μελετούν και αυτόν μαζί με τον Σολωμόν. Ίδού ή δό-

ξα του. Ίδού διατί δεν θάποάνη ποτέ. Είνε πλέον κλασικός.

Τὸ έντενέστερον και ίσως το γνωστότερον ποίημα του Μαρκορά είναι ο «Όρκος». Μία κρητική έποποιία, ή ιστορία του Άρκαδίου εις θαυμασίους δακαπεντασυλλάβους. Ποίος δεν ένδυμείται την άρχήν του ποιήματος, εκεί που περιγράφεται ή έναγωνίος έπιστροφή των γυναικοπαίδων εις την αιματόδρεκτον Κρήτην; Είνε γαλήνη, το πλοίον ούριοδρομεί, άλλ' ή τρικυμία μαινεται εις τας ψυχάς των έπιδατών. Τι ώραία εικών!

Μέσ' στο γοργό πλεούμενο που τα νερά σου τρέχει, τώρα που ή εάστηρη νυχτιά καμιά ανοή δεν έχει, Νάξερεις, θάλασσα καλή, με πόση τριφυμία Λέγει ψυχές άδύνατες νύχτα τυφλή και κρύα!

Ο «Όρκος» έτυπώθη εις την Κέρκυραν το 1867. Πολύ άργότερα ο ποιητής τον άνετύπωσεν εις όγκωδη τόμον μαζί με όλα του τα «Έργα» (Κέρκυρα, 1890) και ολίγον κατόπιν συνεπλήρωσε την συλλογήν με μίαν άλλην, έπιγραφομένην «Μικρά-Ταξείδια» (Αθήναι, 1898). Τα όρια μιας Έπιστολής δεν μου έπιτρέπουν να σας όμιλήσω δι' όλα αυτά τα άριστουργήματα και να σας κάμω να θαυμάσετε την ώραίαν έμπνευσιν και την άριστοκρατικήν μορφήν, που χαρακτηρίζει τα ποιήματα του Μαρκορά. Άλλως τε πολλά άπ' αυτά θα έχετε διαβάσει, είτε εις τ' Άνταγωνισματάριά σας, είτε άλλου. Δεν έμπορώ όμως να μη σας ύπενθυμίσω το έξοχον ένεινόν ποίημα που λέγεται «Οί Θησαυροί του Άλχηπάς». Υπάρχει παράδοσις, ότι εις κάποιον μέρος της Ήπειρου, ο τύραννος είχε κρύψη τα πλούτη του, άμέτρον το λογάρι, από φόβον μήπως του τα έπαιρnen ο έχθρός. Οι νέει έρωτούν ένα γέροντα Ήπειρώτην αν αυτό είναι αλήθεια. Και ο γέρονς το έπιβεβαιώνει. Ναι, τους λέγει. Όλον το έδαφος της Ήπειρου είναι γεμάτον θησαυρούς. Άλλά δεν θα τους ιδήτε να φανερωθούν, παρά μόνον όταν ή Ήπειρος έλευθερωθή:

Άλλ' ως βοώντησιν άπάντι τους έλευθερο ποδάρι, Έδω θα ιδήτε πάλας, κι έτσι μαγαριτάρι.

Ο ποιητής έννοεί τάχα θα της έλευθερίας. Υπό τον ζυγόν της δουλείας, μία χώρα δυστυχεί. Άλλ' άπελευθερουμένη, θα εύτυχησιν. Το έδαφος της, μόνον υπό τους πόδας των έλευθερών, θανάδωσιν θησαυρούς. Ά, τί ώραίος ύμνος εις την Έλευθερίαν!

Όλη ή Κέρκυρα επένθησε δια τον θάνατον του ένδοξου της πέκνου και το πένθος της συνεμέρισθη όλος ο Έλληνισμός. Άλλά την ζωηρότεραν άπήχησιν εύρεν εις την ήρωικήν Κρήτην, των άγώνων, των μαρτυρίων και των κατορθωμάτων της όποιος ο Γεράσιμος Μαρκοράς ύπήρξεν ο καλλίτερος ψάλτης, ο πλέον έμπνευσμένος ύμνητής.

Σας άσπάσεται

ΦΑΙΔΩΝ

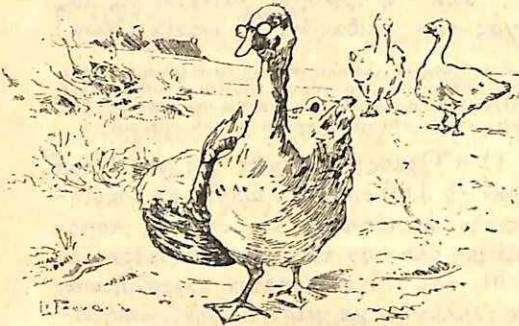
Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

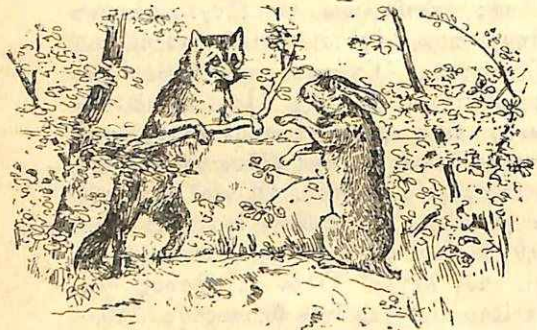
Πώς ο 'Αλούπης έκλεψε τή μπουγάδα.

Μιά φορά ήταν κάποιες Χήνες, κορίτσια της καλλιτέρας κοινωνικής τάξεως, τα οποία όμως, με όλη τους την αξιοκρατία, δεν ήταν καθόλου υπερήφανα.

Και μάλιστα έν' από αυτά, ή μεγάλη Χήνα, γεροντοκόριτσο ή καϊμένη, κατεδέχτο να κερδίξη όλίγα λεπτούλια, κάνωντας τή μπουγάδα των γειτόνων.

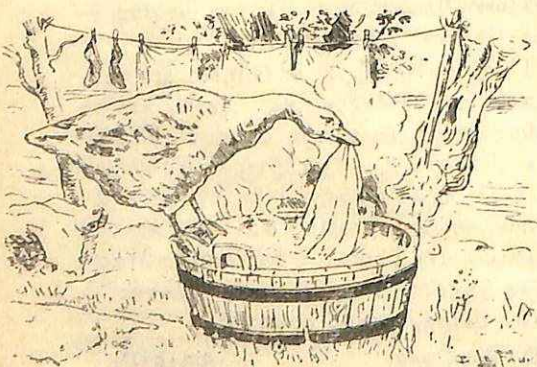
Μιά μέρα, ο 'Αλούπης και ο Κουνέλης έτυχε να καθωνται άργοι ετό λαχανόκηπο, ο ένας από τώ ένα μέρος του φράντη, κι' ο άλλος από τώ άλλο. "Εξάφνα άκουσαν κάτω: πλάττε, πλούττε...

φρορ, φρούττε... γκάπ, γκούπ...

Ο 'Αλούπης έρώτησε τί ήταν αυτοί οί κρότοι, και ο Κουνέλης τώ είπε ότι πάρα κάτω, στην έγχθη τώ παταμού, ή κοκκώνα - Χήνα κτυπούσε τά ρούχα για να καθαρίσουν.

"Όταν ο 'Αλούπης άκουσεν ότι ή Χήνα ήταν εκεί, έγκλειψε τά μουστάκια του

και είπεν ότι καμμιά 'μέρα θά πήγαινε να την επισκεφθώ και να της υποβάλω τή σέβη του. 'Αμέσως ο 'Αλούπης κατάλαβε ότι ο φίλος του κάτω μαγειρεύει, και σκέφθηκε ότι θά έκαμνε καλά να μπή κι' αυτός ετό χορό δια να γελάσθ. Σε λίγο ο 'Αλούπης σηκώθηκε, δια να πάγη ετό σπίτι του, και οί δύο φίλοι άποχαιρετίσθηκαν.

Ο 'Αλούπης λοιπόν έξεκίνησε σιγά δια τώ σπίτι του, ο κύρ Κουνέλης όμως έτρεξε ίσα στη Χήνα, ή οποία έπλενε στην έγχθη. Τήν έπλησίασε, τήν έχαϊρέτησε, και τήν ήρώτησε τί κάνει.

— Πολύ καλά, σάς ευχαριστώ, άπεκρίθηκε, με μεγάλη ευγένεια, ή κοκκώνα - Χήνα. "Ηόελα πολύ να σάς έδινα και τώ χέρι μου, αλλά με συγχωρείτε γιατί είνε όλω σαπουνάδες.

— Δεν πειράζει, δεσποινίς, είπε ο κύρ Κουνέλης, φθάνει πώ μάγσπάτε σά φίλο και πώ είσθε καλά.

— "Ε, τί να γίνη, είπε πάλι ή Χήνα, άς λέμε καλά και άς δεξάξωμε και τώ Θεό. "Η αλήθεια όμως είνε πώς έγέρασα. "Α! κακά τά γεράματα, κύρ 'Αλούπη μου! Τά πόδια μου άδυνάτισαν, τά χέρια μου τρέμουν και κοντεύω να χάσω τώ φώς μου. Νά, λίγη ώρα πριν έλθετε, μου είχαν πέση τά ματογυάλια μου στη σκάφη. Σάς όρκίζομαι, ότι άν σάς έδλεπα εκείνη τήν ώρα, θά σάς έπαιρνα για έκείνο τόν κακό 'Αλούπη. Και ξερετε τί θά σάς έκανα; θά σάς ζεμάτιζα με τώ νερό της μπουγάδας. Τί καλό πώ βρήκα πάλι τά ματογυάλια μου! Και για σάς και για μένα!...

— 'Αλήθεια, είπε τότε ο Κουνέλης, μιά φορά πώ άνοφέρατε τώ όνομα τώ 'Αλούπη, χρεωστώ να σάς 'πώ πώς έχει σκοπό να σάς επισκεφθώ.

— Μπα, μπα; έκαμνεν άνήσυχη και φοβισμένη ή γρηά Χήνα, ένθ έσκούπιζε τά χέρια στην ποδιά της κι' εσήκωνε τά ματογυάλια της ετό μέτωπο. Καλέ τί μου λέτε; Ο 'Αλούπης; Μ' αυτός δε θά έλθη βέβαια για καλό. Και τώ δυστύχημα είνε πώς δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος ετό σπίτι!

Ο Κουνέλης έκλεισε τώ ένα μάτι

κι' εφάνηκε συλλογισμένος. Σε λίγο είπε: — Ξερετε τί να κάμετε; Να γυρίσετε γρήγορα ετό σπίτι και να κουρνιαστείτε όσο μπορείτε ψηλότερα. Τώ καλό πώ σάς θέλω!

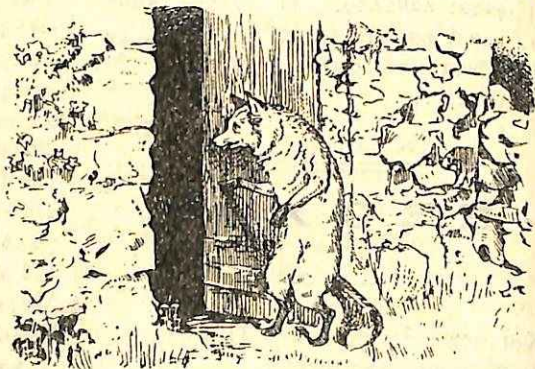
— Μά έχω δουλειά άκόμη, άπεκρίθηκε ή Χήνα, δε μπορώ να γυρίσω από τώρα.

— Τώ καλό πώ σάς θέλω! επέμεινε ο κύρ Κουνέλης. Νά μαζέψετε τά ρούχά σας, να τά κάμετε ένα μπόγο και να τά βάλετε ετό κρεβάτι. "Επειτα να σκαφαλώσετε ετό ψηλότερο δοκάρι και να περιμένετε τήν επίσκεψη τώ 'Αλούπη.

Τί να κάμη, ή καυμένη ή Χήνα; Έμάζεψε γρήγορα - γρήγορα τά ρούχα της μπουγάδας, τά φορτώθηκε και κούτσα-

κούτσα γύρισε ετό σπίτι. Τώ βράδυ έκαμνε κατά τή συμβουλή τώ κύρ Κουνέλη. Πρώτα όμως έγραψε δυό λόγια ετόν κύριο Σκυλάκη, ο οποίος έτρεξε πρόθυμος να γυρνήσθ, μαζί της. "Επειτα αυτή ανέβηκε ετό ψηλότερο δοκάρι κι' έκαε κούρνισες κρυμμένη...

Τήν νύκτα, λίγο πριν να χαράξη, ο 'Αλούπης έφθασε ετό σπίτι, έσπρωξε τήν

πόρτα, μπήκε μέσα κι' έρριξε μιά ματιά ετόν κάμαρα. "Όταν είδε ένα άσπρο πράγμα ξαπλωμένο ετό κρεβάτι, ένόμισε πώς ήταν ή κοκκώνα - Χήνα. 'Ανέβηκε τότε ετό κρεβάτι, άρραξε τόν μπόγο και... από δώ πών οί άλλοι!

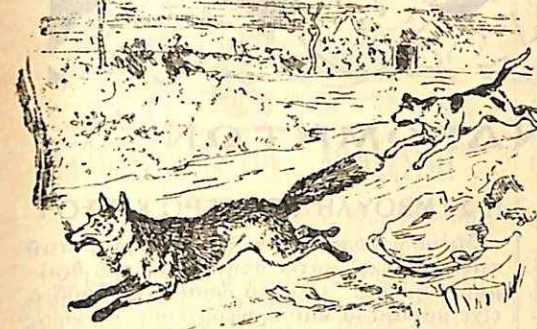
Τήν ίδια όμως στιγμή, ο κύριος Σκυλάκης ώρμησε τώ κατόπι του, και άν ο 'Αλούπης δεν είχε τήν φρόνησι να πετάξη κάτω τά ρούχα και να τρέξη γρηγορώτερα, ο Σκυλάκης θά τόν έπιανε σίγουρα.

'Από αυτό τώ περιστατικό, βγήκε λόγος ότι ο 'Αλούπης πήγε να κλέψη τή

σπονδοι έγχθοροι και είνε άδύνατο να συναπαντηθούν κάπου χωρίς να φαγωθούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Πώς ο 'Αλούπης τήν έπαθε και με τώ άλλο.

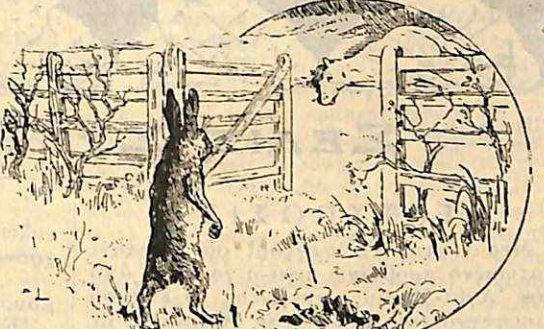

μπουγάδα της Χήνας και λίγο έλειψε να χάσθ τή θέσι του. Και από τότε ο 'Αλούπης και ο Σκυλάκης έγειναν ά-

"Ας είνε όμως! Κανείς δεν τώ έβγαζε από τώ νού τώ 'Αλούπη, πώς για να βρεθώ εκείνη τήν ώρα, ετό έρημο σπίτι, ο κύριος Σκυλάκης, είχε βάλλη τήν ουρίτσα του ο Κουνέλης. Αυτό τώ τώ χρεωστούσε και ώρχίσθηκε να τώ τώ πληρώσθ.

Μιά μέρα, ο κύρ Κουνέλης καθώς περνούσε από τώ μεγάλο δρόμο, συλλογισμένος πάλι πώς μπορούσε να παίξη, κανένα παιγνίδι ετόν 'Αλούπη, είδε ένα

ώραίο και μεγάλο άλογο, ξαπλωμένο ετό λιβάδι. Σιγά - σιγά, ο κύρ Κουνέλης

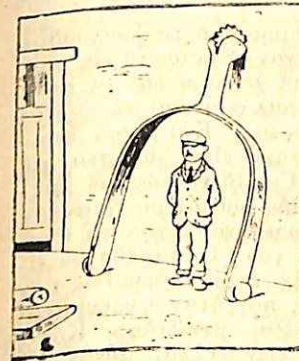

τό έπλησίασε για να ίδθ άν ήταν πράγματι ψέριο.

("Επειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

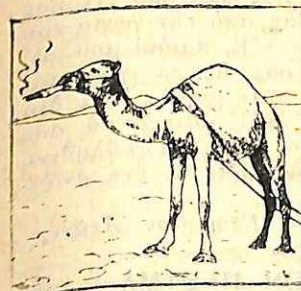
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Μία ρεκλάμα

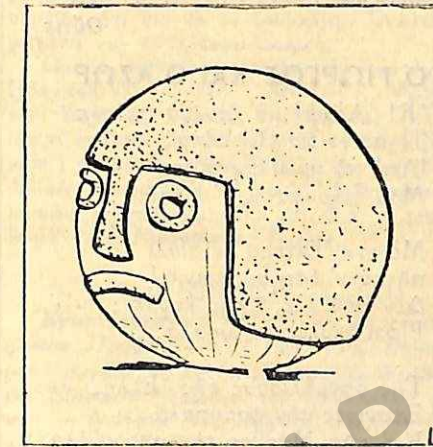
λύθδινος και ζυγίζει, άν αγαπάτε, 63 χιλιάγραμμα. Δια να τοποθετηθώ δε είνε τά πρόθυρα τώ καταστήματος, θά κατασκευασθώ όλόκληρον οικόδομημα, έπιτρέπον είνε τούς πελάτες να κυκλοφορούν άνέτως υπό τήν άψίδα τώ κολοσσού!

Τά σιγάρα τών καμήλων

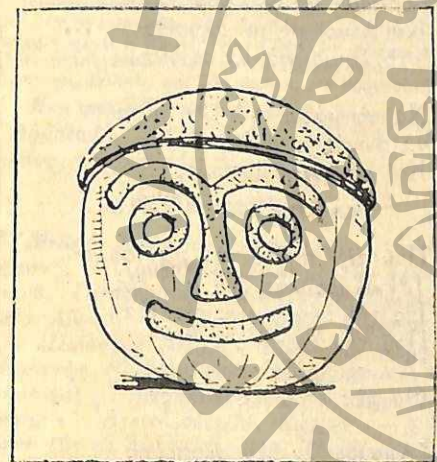

ροτρον. Τους βάζουν είνε τώ στόμα ένα σιγάρον με πίπαν εύλινην! "Όσον ή καμήλος καπνίζει, είνε εύπειθεσάτη και υποτάσσεται εύκολα' άλλ' άμα τώ σιγάρον τελειώσθ, δεν άκούει πλέον κανένα. "Ετσι οί ίθαγενείς είνε υποχρεωμένοι να έχουν άθονα σιγάρα, και αυτό τώ γύμνασμα τών καμήλων δεν τούς στοιχίζει όλίγα.

Καλλιτεχνικά ξεφλουδίσματα

"Υπάρχουν πολλοί τρόποι δια να ξεφλουδίξη κανείς τώ πορτοκάλι και να τώ ίδθ σχήματα περίεργα ή και καλλιτεχνικά. Μ' ένα μαχαιράκι και με όλίγην ύπομονήν και δεξιότητα, εμπορείτε π. % να μιμηθώτε τά δύο αυτά

σχέδια (ξεφλουδίσματος), τά οποία παριστάνουν οί εικόνες. 'Αλλά με τήν φαντασίαν σας εμπορείτε να κάμνετε είνε

τό τραπέζι και άλλα άπειρα. Είνε μία «γλυπτική - ζωγραφική» με δυό χρώματα, κίτρινον και λευκόν, διασκεδαστικώτάτη.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

Εστάλη υπό Ξένης Α. Δουζίνα

ΠΕ	ΛΟΝ	ΣΙ	ΠΟΥ
Α	ΠΟ	ΚΑ	Ι
ΝΙ	ΧΛΑ	ΣΥ	ΖΙ
ΔΙ	ΚΑΡ	ΜΗ	ΚΟΝ

Νά συναρμολογηθούν οί άνω συλλαβαί, ώστε, ναποτελεσθούν τά όνόματα ες όπωρικων της έποχής.

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας 'Αθήνας, τας 'Επαρχίας και τώ 'Εξωτερικόν, εμπορεί να στείλη τήν λύσιν είνε τώ γραφείον μας (38, δώδε Ερμούδου), συνοδεύων τήν αποστολήν του με **μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον**. Τά όνόματα όλων των λύτων θά δημοσιευθούν. 'Αναλόγως δε τώ ποσού τώ όποϊόν θάποτελεσθώ, θά έγγραφωμεν και πάλιν **δια κλήρου** μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως **δωρεάν**.

Λύσις τώ Παιγνίου τώ 38ου φυλλαδίου.

Α! ζητούμεναι λέξεις είνε: "Όνος, δορκάς, καμήλος, αγελάς, ίππος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παρακαλούνται, δια να μη παραπίπτη τώ φύλλον των, να δηλώουν άμέσως τήν νέαν των διεύθυνσιν είνε τώ Γραφείον μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά δια τήν έκτύπωσιν της νέας ταινίας. 'Αλλως δεν εύθυνόμεθα δια τήν άπώλειαν τώ φύλλον.

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κερ. Β.

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

Μεσάνυχτα. Το φεγγάρι σάν δρεπάνι ματωμένο προβαίνει σιγά-σιγά πάνω από την Αγία-Σοφία, χύνοντας το λυπηρό μισόφεγγό του πάνω στον Μαρμαρά με τα σιγότρεμα κυματάκια. Και το μάτι κοινομένη βαθιά μες στην Σταμπούλ την χλωμένη, όπου μολίς ξεχωρίζονται τα τζαμιά και τα μνημεία, ματωμένα και αυτά θαρρείς από το φως του φεγγαριού. Η νύχτα αστράφτει, βελουδένια, χρυσή. Ο ουρανός σκουτισμένος από τις καταιγίδες έχει καί βάρη σάν κρημινούς, και σπιθοβολά σάν θόλος Έκκλησιών, όπου άμετρες ανάφανα λαμπάδες. Πέρα τα κυπαρίσσια και οι μινιαρέδες χώνουν εκεί μέσα τα ισκιερά άδραχτα των. Και τα μεγαλόπρεπα ρημάδια των παλιών παλατιών, τα συντριμμία των πύργων και των κάστρων φαίνονται σάν μεγαλωμένα άφάνταστα. Ξαναθυμίζουν αιώνες δόξης, ήδονης και αίματος, 'ετό ματωμένο φως του φεγγαριού, που και κείνο θυμάται σκιήνες άπαισιες καταστροφής...

Πλοίαρχος Νέμος

ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ

— Γεώργιο, Μαρίκα, Νίκο, έλστε μέσα να πάρете το δειλινό σας !

Η κάπως προκλητική αυτή πρόσκλησις μās έγινε εν μέρους της μητρος μου την περασμένην Παρασκευήν. Μη-καμε στην τραπέζα—τραπέζαρία έξο-χικού σπιτιού στο Βόσπορο,—και θαρ-ρείς πώς μπαίναμε για πρώτη φορά. Η-μεθα μελαγχολικοί και οι τρεις, και σιω-πηλά προσέχαμε σε κάθε έπιπλο, στο μικρό το τραπέζι, μια παληά λάμπα της νοικοκυράς, ένα καναπέ έξοχικό, δύο-τρεις καθέκλες και μερικά άλλα απα-ραίτητα έπιπλα που είχαμε στο έξοχικό μας σπίτι. Καθήσαμε γύρω στο τραπέζι ενώ η μητέρα μου μās έβαζε το δει-λινό,—κοιπόστα μόνον και ψωμί εξ αί-τίας της χολέρας,—και χωρίς να πούμε λέξι άρχισαμε να τρώμε.

— Πόσες μέρες άραγε θα καθήσωμε εδώ άκόμα, ειπεν έξαφνα ο μικρός μου ο άδελφός.

— Ητο η σκέψις όλων μας.

— Η μαμμά έλεγε προχθές, ότι θ' άρ-χίσω το σχολείο την άλλη εβδομάδα, ειπεν η άδελφή μου.

— Δεν βαρύνετε, άντέτανε εγώ, χωρίς να πιστεύω και πολύ εις τους λόγους μου, τώρα με τη χολέρα ποιός ξέρει πόσο θ' άργήσωμε...

Κανείς δεν άπήντησε. Μόνον ο μικρός μου ο άδελφός κατάπτε ένα ένδόμυχο στεναγμό και άστραψε το μάτι του, σάν να ζήλευε τέτοια τύχη.

Τελειώσαμε το γλυκό μας, σηκωθή-καμε χωρίς να προσφέρουμε λέξι, και πή-γαμε στον κήπο. Όλα μās φαίνονταν καινούρια. Τα βλέπαμε με τό βαρύν και θλιμμένο βλέμμα του αποχωριζομένου διά παντός καί προσφιλέως.

— Αί, ποιός ξέρει είπα 'γώ άναστε-νάζωντας. Ίσως ξανάλλωμε πάλι του χρόνου.

— Ναί! του χρόνου...λέγει η άδελφή μου, ποιός ξή, ποιός πεθαίνει...

Εκείνη τη στιγμή έφθασε και ο άδε-λφός μου.

— Κάτι κατσουφιασμένοι; μās ειπε: ά ναι, ξέρω, το σχολείο άνοίγει... Αί, βέβαια έτσι είνε, και εγώ τα ίδια είχα όταν έπήγα. Μά τί να σās πώ! Μόνο την πρώτη στιγμή, έπειτα όλα άλλα-ζουν. Άλλ' άφίστε τώρα αυτά. Χαρήτε τες τελευταίες ήμέρες της έξοχής σας. Έλάτε να πάμε στο δάσος.

Προηγήθη εκείνος και τον άκολουθήσα-μεν ήμεις, χωρίς την πρώτη μας μελαγρο-λία, αλλά και χωρίς τη συνήθη μας χαρά.

Ούτε

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΖΩΡ

— Εί! Αζώρ! μή δεν θά παύσης!

Τι παιγνίδια είν' αυτά;

— Από το πρωί φωνάζει

Μου ξεκούρανες τ' αυτιά.

Με τον Έκτορα και πάλι πήγες κ' έστησες καυγά! Δεν μου λές, έχεις κεφάλι; Είσαι σκύλος με μισαλά;

Της δασκάλισσας της Έλλης Έσχισες τον φαριπαλά Και της Μάρθας την μπροσέλα Και την ψάθα του Μηνά.

Κ' η Διλή της θείας Νίτσας μοΐχει δώση αναφορά...

Της καμένης της γατίτσας τί δαγκάνεις την ουρά;

— Στο μουτράκι θ' άγοράσω βότωνα να σου φορέσω Και λουρί με μι' άλυσίδα 'στο λαιμό για να σε δέσω.

Νά σε μάθω εγώ όλη μέρα να φωνάζεις γάδ γαδγά, Και νάνοιγες ιστορίες μι' όλους εις την γειτονιά.

Πού την πήγες την παντόφλα Της Κυρούλας δεν μου λές; Είς την σκάλα μας σε είδα Πού την έσερνες έχθές. Άν σε πρόδιδα, καμένη, Θά τες έτρωγες καλές!...

— Άκουσε! αν δεν σκοπεύεις Μόνος σου να διορθωθείς, Σε διορθώνω, φιλαράκο, Όπως είπα! Μη θαρρείς!

Αάφνης Κλωνάρι

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΓΕΡΩ ΚΙΣΣΟΥ

Μεγάλη λύπη στον όραιο κήπο, που φαίνεται εκεί κάτω στην άκρη του δρό-μου, σήμερα. Όλα τα όραιο λουλούδια είνε μαραμμένα και κρυφομολύν με ύφος μυστηριώδες. Δεν είνε σάν άλλοτε δρο-σερά-δροσερά, και τα όραιο προσωπά-κια των φαίνονται λυπημένα και ακύ-πουν ντροπαλά στο χρώμα.

Ποία να είνε άρά γε η αίτια της λύ-πης των Ό! είνε σοβαρά, και έχουν δι-καίον να είνε άπαρηγόρητα.

Το πρωί ένα όραιο κοριτσάκι ήλθε στον κήπο να κόψη άνθη. Τα όραιο χρυσά μαλλιάκια του ένκυμάτιζαν γύρω στους ώμους του και το πρόσωπόν του ήτο χρωματισμένο σάν τα τριαντάφυλλα του κήπου.

Εκείνη με θαυμασμό τα λουλούδια κ' εκείνα έπερίμεναν καμαρωτά να κο-πούν από τα λευκά χεράκια και να στο-λίσουν τα χρυσά μαλλιάκια και το όραιο φόρεμα της μικρούλας. Ένα μικρό κόκ-κινο τριαντάφυλλάκι ειπε μάλιστα με ύπερηφάνειαν:— Για ιδέτε πώς με κυ-τάζει, ποτέ δεν είδε όραιοτερο τριαντά-φυλλο. Κ' εσήκωσε ύψηλότερα το ύπε-ρήφανο κεφαλάκι του. Τι παράδοξον ο-μως! Το κοριτσάκι έπορχώρησε έως την άκραν του κήπου, που ήταν φυτευμένοι όραιοι και μεγάλοι μενέδες. Κάτω από τα πλατιά των φύλλα, μόνον το γλυκύ και λεπτόν άρωμα των τούς επρό-διδε. Το κοριτσάκι έσύναισε πολλούς, έ-κύνταξε όλην μία φορά τ' άλλα λουλού-δια και έφυγε.

Όρα πολύ έπέρασε πριν να συνέλ-θουν τα λουλούδια από την έκπληξι- τους. Ντροπαλά και λυπημένα δεν τολμούν να σηκώσουν πλέον το κεφαλάκι των, και το κόκκινο τριαντάφυλλάκι έτίναξεν από το θυμό του μερικά από τα όραιο του πέταλα.

Ο γέρω-κισσός που είδε και έννόησε την λύπη των, ειπε από την γωνιά του με τόνον σοβαρόν: «Ε, παιδιά μου, το σημερινό πάθημά σας ως σās γίνη μά-θημα. Μην έχετε ποτέ μεγάλη ιδέα διά τον έαυτόν σας, και άφίνετε να σās έπαινοιν πάντοτε οι άλλοι. Την άληθινή άξία την εύρίσκουν χωρίς να έχη ανάγκ-κην έπιδείξεων».

Έξόριστος Άρδης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Τάκης: — Κατάλαβε τό σεισμό που έγινε σήμερα, Τού; Ο Τοτός: — Όχι! Ο Τάκης: — Μά πώς είνε δυνατόν; Ο Τοτός: — Φαίνεται πως δεν θά έγινε εις τό δωμάτιό μου.

Εστάλη υπό της Αίρας του Εύδαιου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Τάκης: — Κατάλαβε τό σεισμό που έγινε σήμερα, Τού; Ο Τοτός: — Όχι! Ο Τάκης: — Μά πώς είνε δυνατόν; Ο Τοτός: — Φαίνεται πως δεν θά έγινε εις τό δωμάτιό μου.

Εστάλη υπό της Αίρας του Εύδαιου

Η Έλληνική Δόξα: — Θά κόμω άφέλειες, για να είμαι κ' εγώ... άφελής!

Εστάλη υπό του Άρχιζαΐαντα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, όδός Εύριπίδου
την 30 Αυγούστου 1911

ΣΥΜΒΕΛ, ως βλέπετε, τελειώνει η Πει-ρίπεται του Νικόλα Καρακώ, η οποία τό-σην έντύπωσιν σās έκαμε. Ηθελα νάρχισω εύθες έν άλλο, εκτενές μυθιστόρημα, άλλ' ως τό τέλος του έτους μας—30 Νοεμβρίου,—δεν μās μένουν παρά δύοδεκα φυλλάδια. Κατά την συνήθειαν δέ που έχω άνεκαθεν, ποτέ δεν διακόπτω έν μυθιστόρημα, διά να τό συνεχίσω εις τον άλλον τόμον. Κατ' ανάγκ-κην λοιπόν θάρκεσθτε τώρα εις τό σύντομον αυτό άλλα νοστιμώτατον μυθιστορημάκι των ζώων που άρχίζει σήμερα, «Ο Άλούπης και Ο Κουνέλης», εις ένα όραιο παραμύθι εικονογραφημένο, σάν τα δύο έκείνα που έ-δημοσίευσά φέτος, και εις μερικά άκόμη μι-κρά άλλ' εκλεκτότατα διηγήματα. Σās έγγυ-ωμαι ότι θά περάσετε καλά—ως να έλθω ο Δεκέμβριος, που θά σās φέρη το μεγάλο και θυμώσιον μυθιστόρημα του 1912. Περί αυ-τού όμως θά σās όμιλήσω άλλοτε.

«Η γρυσή μας—παρέα—μυθ' έφραζε η Δού-κισσα του Δάντου,—έπειτα από καμιά εί-κοσαριά ήμέρας, διαλύεται. Τι κακό! Η Γε-φεντά φεύγει διά τας Άδύνας, η Μαραμμένη φεύγει διά τας Άρχαίς Έλληνίς διά τον Πύρ-ρον, ο Δουδοβίκος ΙΖ' η το Κυκλάμιον του Άρροφ, διά το Άρροστόλιον, όπου μετέθεσαν τον μπαμπά της. Όλες η άναποδιές τώρα έτυχαν. Και έτσι θά μείνω μόνη... Άλλ' ό-χι! Θά έχω την Έξόριστον Άνθίδα. Πώς ανυπομονώ να την γνωρίσω! Φθάνει να μη φύγη κ' αυτή, έπειτα από λίγο καιρό. Γράψ' της το, σε παρακαλώ.» —Νά, τις τώγραφα...

Πραγματικώς, Σταγών Δρόσου, ο Σεπτέ-μβριος είνε ένας πολύ καλός μήνας δι' έξο-χήν. Είμπορεί κανείς, ως λέγει, ανά τρέχη από το πρωί ως το βράδυ έξω στ' άμπελία και στα πεύκα, χωρίς να έχη φόβο ούτε από ζέστη πολλή ούτε από κρύον. Ναί, άλλα χρειάζονται δύο πράγματα να μην άρχίσουν η μεγάλες βροχές και ύγρασιες του φθινοπώ-ρου, και... να μην έχη κανείς Σχολείον, που άρχίζει τον Σεπτέμβριον.

Η παρατήρησις σου, Μικρέ Έρω, είνε όρθοτάτη. Πολλά περιοδικά έμυθηθήσαν την Διάπλασιν εις όλα, εκτός της ύλης. Κόμουν και αυτά Δημοσιεύματα ψευδώνυμων, Λα-γεία, Διαγωνισμούς, Μικρά Μυστικά κ.τ.λ. Την ύλην όμως δεν ήμπαρες να την μιμηθή κανέν. Και τα δύο σου ψευδώνυμα μού άρέ-σουν, και διά τα δύο είμπορείς να ζητήσης τας ψήφους των συναδέλφων σου.

Με πολλήν μου χαράν παρακολουθώ τας προόδους του έν Πειραιέ Σολλόγου «Δόξα». Είνε πραγματικώς έν από τα καλλίτερα και δραστηριώτερα σωματεία που εργάζονται διά την διάδοσιν του περιοδικού μας. Συνιστώ ό-θεν εις τους Πειραιώτας φίλους μου και εις τους λοιπούς, όσοι θά ήθελαν να έργασθουν διά τον ίδιον σκοπόν, να γίνουν μέλη της «Δόξης».

Σε μακαρίζω διά την όραιαν ζώην που περνάς εις την έξοχην, Έλληνική Δόξα. Έ-κείνος μάλιστα ο μακρινός περίπατος με τό γαϊδουράκι, πρωί-πρωί, από τās 5 ως τās 7,

αξίζει, ό,τι πής. Ευχαριστώ πολύ τη μαμμά σου για την καλήν ιδέαν που έχει, και πέ-της ότι δεν θά λησμονήσω ποτέ τα λόγια της: «Σπίτι χωρίς Διάπλასιν είνε εκκλησία χωρίς Ευαγγέλιον».

Ο Πόθος της Κρήτης μού γράφει: «Δεν είμπορώ να σου περιγράψω την χαράν μου όταν λαμβάνω Μικρά Μυστικά. Φαντάσου, ότι ό,τι μόνον εγώ, άλλα και αυτοί οι γονείς μου, όταν έλθω κανέν τετράδιον, περιμένουν με άνυπομονήσαν να τους τό άναγνώσω.» — Έπίσης και ο Παπαγάλος του Τόδρου μού γράφει, ότι τα Μ. Μυστικά είνε η χαρά του.

Σ' ευχαριστώ πολύ διά τα καλά σου λο-γάκια, Άρχιζαΐανον. Είμαι καταγοητευμένη. Ναί, τώρα που θάρκισουν τα μαθήματα, δεν θά έχης καιρόν να μού γράφης τόσον τακτικά. Ελπίζω όμως ότι πάντα θά όικονομής όλί-γον, διά να μού γράφης τουλάχιστον κάπου-κάπου. Άφου με άγαπάς τόσον πολύ!...

Και το δικόν σου γραμματάκι, Κοιμή η Νίχης, όραιοτάτον. Ά, μην ανησυχή! όσον πολλά και άν λαμβάνω, όλα τα διαδίδω. Είνε και μένα η-χαρά μου. Έγενες καλά;

Τρεις μήνες να μού γράψη η Μοσκιά! Τρεις σωστούς! Και ναί μεν ένάμισυ μήνα μελε-τούσε δι' έξέτασιν, άλλα έπειτα διατί δεν μού έγραψε; Διότι ένάμισυ μήνα διατί δεν εξέτασες, είχε τεμπελιά! Τι να της ειπής ό-μως, άφου το όμολογώ μόνη της; Αυτό είνε σημεϊον, ότι δεν θά το ξανακάμω. Άλλως τε μάγαπα και αυτή τόσος πολύ!...

Όραιοις έπιστολάς μού έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι έξής: Μυστικός, Φλογέρα του Βασιληά, Δρόσος της Πρωίας (και ως ίδη τι άπαντώ παραπάνω προς το Άρχιζαΐ-ανον) Θαλασσία Αύρα (στείλε τας) Γλυκεία Έλπίς, Παρήγορος Άγγελος, Δοξασμένο Ει-κοσιένα (ευχαριστώ πολύ και διά τό ξεπά-θυμα) και Έπτάφωτος Πλειάς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρινται: «Ο τρώγος» της Έπα-φώντος Πλειάδος—«Η εικών» του Παρηγό-ρου Άγγέλου—Δύο ποιήματα του Δοξασμέ-νου Είκοσιένα—Μέλος του Άθανάσιου Διά-κον—Διάφορα του Αάφνης Στεφάνου—«Κλέφτης η έλευθερωτής;» της Φλογέρας του Βασιληά—«Ο ύπνος του και το παλάτι του» του Μυστικού—«Ημέρα όθρους» της Γλυκείας Έλπίδος—«Είς τον κήπον μας» της Έλληνικής Δόξης—Π. Πνεύματα, Ά-νέχδοτα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

Όλην και εκλεκτά πράγματα αυτήν την εβδομάδα!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Οδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται η άναγνωσται, αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος φρ. 1. Τα εγκρινόμενα η άναγνωσται ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1911. Όσα συνοδεύονται από α. άνή-κουν εις άγόρευ, και όσα από κ. εις χορηγία.]

Νέα ψευδώνυμα: Ναυκρατούσα κ. (Α.Ζ.) Άρματολός του Όλύμπου α. (Τ.Γ.) Ρω-μαίος, (Ε.Β.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άνταλ-ξουν: το Χρονόθεον (0) με Υίον του Σα-τανά, Γαλαζοαίματον Φίγνι-Τού, Κερυνραί-κην Αύραν—ο Κυνηγός της Έρήμου (0) με Πλοίαρχον Νέμον, Ηχώ της Καρδιάς, Κραυγήν Νίχης, Αίμενα Εντωχίας—η Μο-σιά (0) με Μπαρμπα-Γεώργιον, Της Φρά-κης τ' Άργιολούλουδο, Κάμεν—η Αά-φνη (0) με Κοιμητοπούλαν, Ίδιώτροπον Ξαν-θούλαν, Μαύρα Μάτια, Τσιγγαρόλαν, Μα-σκάτ—ο Μάγντος της Έλευθερίας (0) με Όνειρομένη Έλευθερία, Ύπερασπιστήν του Έθνους, Ξενιτεμένο Έλληνόπουλο. Μακρο-κοσιόταν.

Η Διάπλასιν άσπάζεται τους φίλους της: Ναυτάκι της Χαλκίδος (δ. κ. Π. σου άπήν-τησε διά δελταρίου) Αύραν του Εύριπίου (ε-λαβα, ευχαριστώ) Ηλεκτοκόν Σπανθήρα (ελαβα, ευχαριστώ) Έλληνικόν Ίδεώδες (ε-λαβα, ευχαριστώ) Όλην (ήτο σύμπαισις) εξέτεινετο η αλληλογραφία και δεν άφινε τό-πον διά πολλάς Άσκήσεις) Όνειρον της Κύ-πρου (εύγε! έπής λαμπρόν βαθμόν και τον ανώτερον όλου του σχολείου) Όδυσσέα Άν-δροούτσον (καθείς θά κάμη το ψηφοδέλιόν του θά σās 'πώ ποτέ!) Αάφνης Στεφάνου (έξά-μηνος, διότι δι' εξαμηνίαν είσαι έγγεγραμμέ-νος) Ασύρματον Τηλέγραφον (δεν είνε τί-ποτε! με μίαν καλήν διαταγήν, γρήγορα θά δυ-ναμώσης) Σωφραέστιαν (έστειλα) Όνειρο-πόλον Μεγάλης Ελλάδος (έχει καλώς) Μί-μνην Αλ. Μαρ. (ως αγοραστής, δεν είμπορείς να συμμετάσχης παρά εις όρισμένους Διαγω-νισμούς αν θέλεις να λαμβάνης μέρος εις ό-λους, πρέπει να γίνης συνδρομητής) Ασπρον Κόρακα (έστειλα) Έλευθεριάν (έστειλα)

Παύλ. Βαλ. (εκτός των παιδικών, δεν γνω-ρίζω) ζήτησε τον καταλόγον της Θεατρικής Βιβλιοθήκης του κ.Γ. Φέξη και διαλέξε) Αδ-τοκράτειρον του Βυζαντίου (πιδανών να έχη, φύλαξέ το να τό δείξης εις κανένα σοφόν και να σου πη αν είνε τυπωμένον) Ζαρίνην (δεν τό ξέρεις ότι υπάρχουν πολλοί που δυσκο-λεύονται να γράφουν έπιστολάς;) Εύαγγελον Χαρ. (ελαβα, ευχαριστώ) Ναυτάκι (συνδρο-μητής δεν είνε, ίσως είνε αγοραστής) Χρονό-θεον (καλώς ήλθες!) Φιλοπάριδα Σαΐαν (εις την έπιστολήν σου δεν υπήρχε το άντίτι-μον, διά να εκτελέσω την παραγγελίαν σου, διότι η προς τον Πυθαγόραν σημείωσις σου ήτο ισώκλειστος εις την ιδικήν μου έπιστολήν)

Αθανάσιον Διάκον, κλπ. κλπ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 31 Αυ-γούστου, θάπατησω εις τό προσέχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός
Αύσεων Αυγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον εγκρινόμενον διά τό 1911 συνδρομητάι ή άδελφοί συνδρο-μητών, δύναται να συμμετάσχουν του δια-γωνισμοϋ τούτου των Αύσεων ΔΡΕΑΝ. Άντες οι άλλοι πρέπει να έσφαλίσουν διά τας λύσεις των έκάστου φυλλαδίου,—δοσι-δότε και αν είνε,—γραμματοσημόν άσφα-λίστον 10 λεπτών οί συνδρομητάι και ταδέλ-φια των, και 20 λεπτών οι κατά φύλλον άγο-ραστάι, άλλως δεν λαμβάνονται οι όφιν αι λύσεις των.

Ο χρόνος των λύσεων επί του όποιου και μόνον δέον να γράφωσι τας λύσεις των πάντες άνεξαιρέτως οι διαγωνιζόμενοι, παύ-εται έν τη Γραφή μας εις φαικέλους, αν έ-καστος περιέχει 20 φύλλα και τιμολά φρ. 1. Α λύσεις του παρόντος φύλλον είνε δεκταί, άπανταθεν μέχρι της 1ης Οκτωβρίου, πέραν δέ της προθεσμίας ταύτης, μόνον άν ληφθούν υπό της δημοσιεύσεως των γίνονται δεκταί.

Τους λοιπούς όρους, βαρβεία κλπ. ιδε εις τον Όδηγόν του Συνδρομητοϋ, Κερ. Α και 5, φύλλον πρώτον ε. έ. Ο Όδηγός στέλλεται εις πάντα αιώματα.

379. Λεξιγράφος

Φθόγγος είνε το πρώτον μου, Νήσος το δεύτερόν μου, Και βασιλέα πανόθλιον Δηλώ το σύνολόν μου.

Εστάλη υπό της Βάρρας του Κανάκη

380. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Ροι και βάλε Τά, —Δεν σου λέγω χωράτι,— Ποταμός διά να χαθή, Και νησί νάναφανή.

Εστάλη υπό της Βιδυνης Έλληνοπούλας

381. **Ἀναγραμματισμός**

Ἐν φυσικὸν φαινόμενον
Ἄν ἀναγραμματισμῶς,
Ἐν σχῆμα γεωμετρικόν
Θὰ ἴδῃς καὶ θάπορῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος

382. **Δημόδους Αἶνιγμα**

Κρύο—λυσωμένο,
Ζεστό—παγωμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Δάφνης Κλωνάρι

383. **Ἐπιγραφή**

Θ Σ Υ Ρ Τ Δ
Π Ε Δ Ι Σ
Ν Κ Π Π Ρ Ο

Ζητῆται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Χ. Γεωργιάδου

384. **Γωνία**

+	*	*	*	*	=	Γεωμετρικὸν Σχῆμα
*	+	*	*	*	=	Πτηνόν.
*	*	+	*	*	=	Ὅρος τῆς Τουρκίας.
*	+	*	*	*	=	Γενάρης περιφρῶς.
+	*	*	*	*	=	Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν στρατηγὸν Ἀθηναῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μητροκῆς Στοργῆς

385.—389. **Μαγικὸν Γράμμα**

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς συμφώνου ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κύνος, κακός, σαύρα, ἄλλος, φόρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τοῦ Δάνταιν

390. **Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων**

Τὰ ἀρχικὰ τοῦ ἀντιθέτου τῶν κάτωθι λέ-
ξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν πόλιν τῆς Ἑλ-
λάδος:

Εὐφυνίς, Δυστυχίς, Σιωπῶ, Κάθετος, Σαθρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μουσικῆς

391. **Ἐλιποσύμφωνον**

α - εο - αιο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαφίρης

392. **Γρίφος**

λε	λε	οἶκοι	οἶκοι	βατ
λε	λε	οἶκοι	οἶκοι	βατ
λε	λε	οἶκοι	οἶκοι	βατ
λε	λε	οἶκοι	οἶκοι	βατ
λε	λε	οἶκοι	οἶκοι	βατ

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Νησάκι τῶν Γιαννίνων

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλ. 29, 30 καὶ 31

278. Μισθός (μῦς, θός.) — 279. Ἀμνένη
(α, μί, ε, νί.) — 280. Μήλος—μήλον. — 281. Ὁ
ἄρτος, ἡ Ἄρτα.

282. Κ (ἄρρη-
τον μὴ λέγε· 2, Μαν-
θάνων μὴ κάμνε· 3,
Ἄρετῆς οἰκεῖον ἀδι-
κίαν μισεῖν.—286. Ὁ
Πέτρος (παί, τρώς.) —
287. ΣΟΦΟΚΛΗΣ

(Σπάρτη, Ρόδος, Ἀμφιτρίτη, Λυκοῦργος,
Περικλῆς, Μασσαλία, Εὐτέρπη, Διώνυσος.)

—288. Μὴ διανοῆσαι κακά. (μὴ διὰ νο εἰς ε
— κα κα).

289. Σολωμός (σὺλ, ὅμως.) — 290. Πίος—
ἴος. — 291. Πάρος—Πόρος. — 292. Ἐλασσών—
Ἐλάσσων. — 293. Ὁ φακός, ἡ φακή.

294. Κ (ἄκων...)-(καΚΑ ΤΑ...)
ΚΑΙ (ΚΑΙρός...)
ΕΣΤΙΑ (εἰδΕΣΤΙ Ἄνεμος.)
ΠΥΡΑΛΙΣ (ΠΥΡΑΛΙΣκει...)

295. Κάλλιό ἀργά παρὰ ποτέ. — 296. ΣΑ-
ΜΟΣ (Σῦρος, Πάρος, Κίμωλος, Μύκο-
νος, Νάξος.) — 297. Ἡ φύσις ἀνευ μαθήσεως

ττφλόν.—298. Ὁ Ἱερεμίας ἦτο μέγας προ-
φήτης (Ο ι ἐρ ἐμ ι ἄς - ἡ το μέ γὰ ς - πρὸ
φί τίς.)

299. Κεράσιον (κέρας, ἴον.) — 300. Φοῖνιξ,
(φί, νύξ.) — 301. Νεῖλος - γείλος. — 302. Χά-
ρος—φάρος—φακός.

303. ΕΡΙΟΝ 304. Τ
ΡΙΟΝ ΕΙΣ
ΙΟΝ ΟΥΤΟΣ
ΟΝ ΗΣΙΟΔΟΣ
Ν ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

305. Ἐὰν νέος πονήσῃς, ἔξεις γῆρας εὐ-
δαλές. (Ἡ ἀνάγνωσις ἐξ ἀρχῆς προῶρει
πάντοτε διαγωνίως.) — 306. Ἡ Πίσσα. — 307.
ΔΑΙΤΟΣ—ΑΥΔΟΣ (Δάμλαρος, Ἄδρα-
μῦτιον, Ἰάλη, Ὁζορῆ, Σέσωστρις.) — 308.
Ζημίαν αἵρου μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχρόν. —
309. Ἐπιστήμη ἐπιστήμης διάφορος (ἐπὶ στη
μὴ—ἐπὶ στη μῦς διὰ φόρος.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η "ΔΟΞΑ,"

Ἀναγνωρίζονται ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ:

Ἐν Τριπόλει: ΤΣΙΓΓΑΡΕΛΛΑ
Ἐν Τριγκάλοις: ΝΗΡΗΣ
Ἐν Ἀργολίδι: ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ
Ἐν Ἀργεῖ: ΑΛΚΑΙΟΣ
Ἐν Σπάρτῃ: Π. ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Ἐν Ἀργεῖ: ΝΙΚ. ΛΕΦΑΣ
Ἐν Παρίσι: ΕΛ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

Ζητοῦνται καὶ ἀλλαχόθεν. Ὁ Σύλλογος
ἐξέδωκε λαχεῖον τιμωμένον λεπτὰ 25. Κε-
ρίθουν ὁ α') δρχ. 40, ὁ β') δρχ. 20, ὁ γ')
δρχ. 10, ὁ δ' καὶ ε') ἀνὰ 5 δρχ. ἕκαστος.
Διεύθυνσις: Γεωργ. Ν. Γεωργόπουλον, Φί-
λωνος 84, Πειραιᾶ. (ΙΑ', 128)

ΠΕΙΡΑΪΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η "ΔΟΞΑ,"

Πᾶς ὅστις ἐγγράψῃ εἰς τὸν Σύλλογον μέ-
λῃ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 50 ἐτήσια
μέλη, θὰ λάβῃ δρχ. 25, 30 μέλη δρχ. 15,
20 μέλη δρχ. 10, 10 μέλη δρχ. 5, 4 μέλη
δρχ. 2, 2 μέλη δρχ. 1. Ζητῆσθε Καταστατικά.
Σπεύσατε νὰ ἐπωφεληθῆτε. Συνδρομὴ τρίμη-
νος 50 λεπτά. Ἐτήσια διδραχμός. Διεύθυνσιν
ἴδε ἄνω. (ΙΑ', 129)

Ἰδρυσίς Ἀ' Παραρτήματος Πειραικοῦ Συλ-
λόγου ἡ "ΔΟΞΑ," ἐν Πόρτ-Σαῖδ.

Πρόεδρος: Θάλλων Ρόδον, Ἀντιπρόεδρος:
Ε. Χαμεζιάνος, Γραμματεὺς: Ε. Μαλανδράκη,
Ταμίς: Κάσιος Ἐπιδρομέης, Σύμβουλοι:
Ὀνειρον τῆς Κάσου, Α. Μανδάλης. Ζητή-
σατε ἐντυπα καταστατικά.
Διεύθυνσις: Monsieur Em. Pneumatikos,
Port-Saïd (Egypte). (ΙΑ', 130)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ
ΕΝΩΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Κηρύττει ἐπίτιμον Ἀρχηγὸν τὴν Δεσπο-
δουμένην Ἑλλάδα. Ἰταρχηγὸς δ' ἐφετερίου
ἀγώνος: Ἰδανικὸν τῶν Ἑλλήνων καὶ Θριαμ-
βεύοντα Μεγαλοιδεάτην.

ΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ἀρχηγός

Κατατάσσομαι εἰς τὸν Δεσπὸν τῶν Ἑλ-
ληνίδων, ὑποσχόμενῃ ἐνθερμὸν ὑπο-
στήριξιν.—Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ.—Ἐλ-
ληνικὴ Δόξα. (ΙΑ', 132)

Ἑλληνικὴ Δόξα ὑποφ. Δημοψήφισματος.

Χίλια εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς, ἀγαπη-
μένα Κερκυραϊκῇ Αἴρᾳ καὶ Αἰγυ-

πία Ἀριστοκρατίς. Πολλὰ φιλικά.—Δουκίσσα
τοῦ Δάνταιν. (ΙΑ', 134)

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' οἰκοτροφείου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικὸν δελταρίον τὸ ἄρτι
ἐκδοθὲν πρωτότυπον, ἀνακαινιστικὸν καὶ πλου-
σιον εἰς μεταρρυθμίσεις πρόγραμμα τοῦ ὀγδόου
Σχολικοῦ ἔτους, μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκο-
τροφείου καὶ τὸν πίνακος τῶν περιεχομένων τῶν
Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς (Ἐγκυκλοπαιδείας,
Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α' καὶ Β' Βαθμίδος,
Τόμ. 1 καὶ τοῦ Ἐμπορίου Τόμ. 3.) ὁδὸς Νοταρᾶ,
68—Πειραιᾶ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 38 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 321]

ΑΘΗΝΩΝ: Αἰλιὴ Ν. Μαροπούλου, Μ. Β. Πα-
ναγιωτοπούλου, Ἀναστ. Τσόκλης, Γ. Ε. Σκεπα-
σθιάνης, Εὐγενία Λαμπραδίου, Γ. Ηλ. Παπα-
γιάννης, Ἀλ. Ν. Μωραΐτης, Χαρ. Σουλῆς, Καίτη
Ν. Τσαντοπούλου, Βηθέμ Χρ. Δημητρίου, Πί-
πος Ρουσόπουλος, Ἐλαινὴ Μάντζαρη, Καλλιόπη
Νικολάου, Χρυσάνθημον, Καίτη Τσιφλίκου, Γ. Α.
Μαυρίδης, Ν. Α. Κομνηνός, Ἀργ. Ι. Κανάκης,
Ἡλ. Σπ. Κανέλλης, Π. Ι. Χατζηδάκης, Ν. Π. Χα-
τζηδάκης, Ἀρχιτέκτον.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεράτου,
Εὐαγ. Σ. Σουλῆς, Δημ. Κ. Καλῆς, Μαρία Μαυ-
ρομάτη.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Πολυξένη Κουλούθου (37-38), Α.
Ν. Κωσταράς.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Μίρης Ἀλ. Μαυρίδης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νικ. Α. Κακολιγής.

ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ: Κ. Ι. Βιτιάδης.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰωάν. Κ. Αναστοπάπουλος, Παῦ-
λος Ι. Δημητράκοπουλος.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Μαρίνα Β. Χηνοπούλου.

ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Ἀθ. Γ. Κατσαρός, Τάσος Ἀθ.

Σκόδρας.

ΔΑΥΡΙΟΥ: Γ. Κ. Γιαννόπουλος (37-38).

ΔΕΧΑΙΝΩΝ: Μαρίνα Νικ. Σταματοπούλου,
Ξανθή Τηλ. Σταματοπούλου, Γεωργία Κ. Ξυλο-
γιαννοπούλου.

ΔΕΘΝΙΔΙΟΥ: Β. Γ. Πολυχρονάκης.

ΔΙΜΝΗΣ: Γρ. Γ. Παπαγεωργίου.

ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ι. Φαρακιάδης, Καίτη Κ. Γεωρ-
γακοπούλου. Μάρκος Κίτσος, Μαρία Χρηστίνα

Λουσιώτη, Μαρία Ν. Ἀργυροπούλου, Ἀλ. Ι.

Τριουλιάτης, Φρ. Ι. Τριουλιάτης, Σπ. Ν. Σαμα-
τῆς, Λουκάς Κίτσος, Ἀχιλ. Κίτσος, Ν. Τριαν-
τῆς, Ἡρ. Τριαντῆς, Κωνστ. Τριαντῆς, Ἐλευθ.

Χαραλάμπης, Γεώργ. Δασκαλόπουλος.

ΠΥΡΓΟΥ: Ἀγγελος Γ. Ἀγγελόπουλος, Κατίνα

Γ. Ἀγγελόπουλου, Μόσχο Γ. Ἀγγελόπουλου.

ΣΥΡΟΥ: Ἰωάν. Εμ. Πασσάς, Ε. Β. Κωνσταν-
τινίδης, Ἀργυρή Α. Σπουγγίτου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ξένη Α. Δουζίνα, Ἀναστ. Π.

Παπαναστασίου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΝΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Στεφ. Γ. Περίδης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρίνα Π. Βόλτου.

ΒΕΛΓΟΣ (Αἰγύπτου): Ι. Α. Σιδερίδης, Παπα-
γάλλος, τὸν Τάσος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ναθαλία Χρ. Χρηστίδου (37).

ΚΑΦΡ-ΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ: Ε. Κ. Γαλιούσης.

ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Βασιλικὴ Νταμντοῦνη.

ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Μυτιληναῖον Πρωτοπαλλή-
ναρον, Δημήτρ. Ζωγραφόπουλος, Ἰουλ. Α. Νίκας,

Κερκυραϊκῇ Αἴρᾳ, Γρ. Φλωρᾶς, Ἀμαρυνάκη, Νίνα

Κ. Ἐτεοκλή (37-38).

ΔΕΥΚΩΣΙΑΣ: Γεωρ. Χρ. Γεωργιάδης (36).

ΣΟΥΛΙΝΑ (Ρουμανίας): Ὁρφέας Β. Καμα-
βίας (37).

ΧΙΟΥ: Ἰωάν. Ρές (37).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐφρόντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἐ-
ξῆς δύο. Ι. Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Κο-
ρίνθῳ καὶ ΝΙΝΑ Κ. ΕΤΕΟΚΛΗ ἐν Κωνιπόλει,
καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεργήσῃ δι' ἑξή μῆνας, ἡ δὲ
δεύτερα διὰ μίαν ἐτημίαν. Ἀμφότεροι ἀπὸ τῆς
Σεπτεμβρίου.

Πλεονάζουν δρχ. 1,30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγών.

Οἱ ἀποστέλλαντες ἀνεὺ δεκαλέπτου τὴν λύσιν
δὲν ἀναφενόσιν, οὕτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλε-
πτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματῶν ὁδωμα-
νικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεί με 5 λεπτά, ὥστε διὰ
10 λεπτά χορηγεῖται γραμματῶν 20 παρὰ).